

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2337

гр. София, 07.05.2026 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 2-РИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и шести март
през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Светлана Калинова

Членове: Гълъбина Генчева
Наталия Неделчева

като разгледа докладваното от Гълъбина Генчева Касационно гражданско
дело № 20258002102342 по описа за 2025 година

Производството е по чл.288 ГПК.

С решение № 1683 от 19.03.2025 г. по в. гр. д. № 10917/2023 г. на Софийски градски съд е потвърдено решение № 20089908 от 08.05.2023 г. по гр. д. № 87009/2017 г. на Софийски районен съд, с което „Труд Медиа“ ЕООД, понастоящем „Струга-6“ ЕООД - в ликвидация, е осъдено да заплати на В. И. И. на основание чл.49 ЗЗД сумата от 8000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от публикации от 26.07.2016 г., 16.05.2017 г., 01.08.2017 г. и 28.11.2017 г., публикувани на сайта на trud.bg, съдържащи неверни позорящи твърдения за ищцата, и искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 15 000 лв.

Въззивният съд е обсъдил подробно частите от публикациите, посочени като обидни и позорящи за ищцата.

Приел е, че казусът засяга конкуренцията и баланса между основни конституционно закрепени принципи на демократичната държава – правото на личен живот (в случая през призмата на право на неприкосновеност на честта, достойнство и добро име) и правото на свобода на изразяване, естествените ограничения, които упражняването на определени публични функции, осъществявани от отделни физически лица, налагат както на тези лица, така и в отношението на обществото към тях, включително и възможността да са обект на негативно отношение и критика. Отчетено е, че адресатът на публикациите е действащ съдия, както и професионална организация, в която членува и заема длъжност. Разгледано е правото на изразяване на мнение по чл.39, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/ и съотношението му с неприкосновеността на личния живот – чл.32, ал.1 КРБ. Обсъдена е практика на ЕСПЧ във връзка със свободата за изразяване и значението на

средствата за масова информация. Обсъдена е спецификата на хипотезата, при която адресат на изявления в медиите са представители на съдебната власт по повод конкретни съдебни производства – липсата на ограничение на свободата на словото в тази хипотеза според КРБ и практиката на ЕСПЧ по този въпрос. Според тази практика съдиите се ползват с най-висока степен на защита на авторитета си в сравнение с всички останали държавни служители и ограничението за допустима критика срещу тях е най-тясно. Това се обяснява от една страна с ролята им на гарант на правосъдието, които трябва да вдъхват увереност, както у подсъдимите по наказателни дела, така и на публиката като цяло, но и във връзка с невъзможността им да отговарят на критиките. Същевременно ЕСПЧ, по аргумент от доктрината за публичните личности, сочи, че при критика, насочена към държавни служители, вкл. служители на правосъдието, следва да се преценява дали съществува реален риск спорният коментар да разклати общественото доверие в работата им. Направено е разграничение на вида на изявленията и тяхната цел. Разгледан е приоритетът на правото на пресата да информира обществото по въпроси от особен обществен интерес, което налага да се преценят обстоятелствата, при които е осъществено спорното отразяване на мнение, както и дали съдържанието на съобщената информация включва въпроси от обществен интерес. Разгледани са характеристиките на обидата, клеветата, фактическите твърдения и оценъчните съждения

Прието е, че в конкретния случай името на ищцата се посочва в три статии, като в тази от 28.11.2017 г. са публикувани и нейни снимки. И в четирите статии обект на разглеждане е дейността на професионална организация, в която могат да членуват само съдии - Съюз на съдиите в България, и отделни членове на ССБ. Прието е за установено, че ищцата е съдия, член на ССБ в исковия период и като такава е участвала активно в обществения дебат по темите, свързани с необходимостта от реформа на съдебната система, на опазване независимостта на съда, на повишаване на стандартите в правосъдието, по начин, по който тази организация намира, че следва да се осъществяват тези обществени процеси, вкл. с интервюта и позиции в печатни и електронни медии. С тези си действия ищцата е излязла от ролята на съдия и попада в обхвата на обществения интерес като активна публична личност, вземаща участие в обществения дебат по публично значим интерес за функционирането на съдебната система, за нейната независимост и за реформа на законодателната основа, която организационно оформя съдебната система и решаване на конкретни законодателни въпроси, чрез реформа не само на структурата на съдилищата, но и на нормативната база. Така, излизайки от функциите си на съдия, тя трябва да е готова да посрещне много по-интензивен интерес към действията си, вкл. и за професионалната си дейност като съдия, когато се прави при оценка и анализ на действията във връзка с активното членство в професионална организация на съдиите, вкл. заемането на длъжност в ССБ. Поради това съдът е приел, че в рамките на този дебат по отношение на ищцата са приемливи значително по-широки граници на допустима негативна и/или агресивна критика.

Първата статия със заглавие „Съдебната реформа е за истински юристи и държавници“, с подзаглавие: „Ще бъдат ли „осветени“ зависимите магистрати — решават утре депутатите.

С. на съдиите в България демонстративно се занимава с политически протести“ от 26.07.2016 г. е посветена на предстоящите за разглеждане в НС промени в Закона за съдебната власт, които засягат необходимостта да се обявява членство в професионални организации на магистратите, компетентността на общите събрания на съдиите и пр. В статията се анализира позицията на Съюза на съдиите в България и се употребява изразът „върхушката на ССБ“, като се излагат твърдения за участие на ищцата при обсъждане в правна комисия и в медиите на предвидените законодателни промени. Твърденията за нейни медийни участия се установяват по делото. Твърденията в статията, че съдията И. участва в медийното пространство по повод изразяване на лични и на ССБ позиции в този период са фактически верни. Те не се и отричат от ищцата. Оприличаването в статията на медийните изяви на ищцата и присъствието ѝ в правна комисия към НС като поведение, характерно за политик, съставлява оценъчно съждение, което не подлежи на преценка за вярност. Подобни оценъчни съждения и субективни негативни оценки за извън тясно професионалната дейност на даден магистрат, не са клеветнически или обидни и не могат да доведат до отговорност за вреди.

От втората статия ищцата е цитирала определен откъс от няколко изречения, в който се изнася информация за броя на решените от нея дела средно на месец, с позоваване на доклад на Инспектората към ВСС за дейността на СГС от 01.01.2012 г. до 30.06.2014 г. -публично достъпен на интернет-страницата на инспектората към ВСС. Цялостният характер на статията е насочен към въпроса за забавено разглеждане и решаване на дела и причините за него; към поведението по агитиране за определени кандидати от СГС по предстоящ избор на членове на ВСС от квотата на съдиите. В същността си статията излага мнение на авторите, че дейността на съдии, ангажирани в ССБ и самият ССБ, имат за цел определени кандидати да бъдат избрани за членове в нов състав на ВСС, което е пречка за бързината на правораздаването от тях. Посочено е също, че ищцата и Е. Д. „, участват в почти всяко „активно мероприятие“ във войната на олигархията за овладяване на правосъдната власт“. Съдът е приел, че няма как да се приеме за обидно или позорящо твърдение, че ищцата заедно с друг съдия имат най-малко решени средно на месец дела за посочения в статията период. Посочените в статията цифри отговарят на доклада на Инспектората, на който е направено позоваване в статията. Същевременно тези данни са сравними с данните за останалите съдии в доклада. Решаващото в случая е, че свръхнатоварването в СГС е ноторен факт, включително и в онзи период, и дори ищцата да не е приключила по-малко дела от другите съдии, твърдението за обратното (дори недоказано) не е позорящо обстоятелство, доколкото е ясно, че няма как всички съдии да решават еднакъв брой дела за еднакъв период, най-малко поради възможната различна фактическа и правна сложност или поради различния брой разпределени им за разглеждане дела.

В третата статия името на ищцата не се споменава. Употребяват се термини и изречения като „олигархично зависимата върхушка на Съюза на съдиите в България“.... „Политически и олигархично обвързани съдии има. И те са тези, които са в ръководството на Съюза на съдиите в България. Това освен пряко нарушение на Конституцията и законите на страната, показва и защо обществото не вярва на съдиите..... ССБ е проксито в правосъдието на

същите олигархични кукловоди, които инвестираха огромни ресурси в създаването на партийните ГМО-та „Да България“ и „Нова република“, но се провалиха. Това не би било проблем, ако нямаше индикации, че част от магистратите от ССБ, позиционирани основно в софийските съдилища, не действаха пристрастно и при изпълнение на най-отговорното си задължение – да отсъждат според закона, доказателствата и вътрешното си убеждение. Често нещо друго взема превес, което пък вече може да е повод и за всяка от страните в процеса са иска отвод на съдебния състав....“ „Върхушката на ССБ изобщо не се интересува от правораздаване..... Така или иначе, решението засега е „грантовете“ за Съюза на съдиите в България да останат.... Видно е, че за разлика от борещите се за грантовете си малка, но шумна групичка съдии, прокуратурата....“. Съдът е приел, че според трайната съдебна практика относно употребата на понятието „олигархия“ и неговите производни и словосъчетания, отправени към политици във връзка с твърдения за прокарвани от тях частни интереси, поначало не се считат за обидни или клеветнически - решение № 369 от 26.11.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2098/2015 г., IV г. о., ГК; определение № 140 от 27.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2411/2018 г., III г. о. Ищцата с активното си публично поведение е излязла от ролята на съдия и попада в обхвата на обществения интерес вече като активна публична личност, вземаща участие обществен дебат по публично значим интерес за функционирането на съдебната система, за нейната независимост и за реформа на системата, които въпроси неизбежно съдържат политически елементи, поради което посочената практика на ВКС е относима и към ищцата. В рамките на съществуващия тогава обществен дебат за възможностите за външно финансиране на професионални организации на магистратите, изразяването на негативна оценка на дейността на определена организация, вкл. и на нейни конкретни членове, е част от обществената дискусия, която е място на среща на различни мнения. Поради това и предвид липсата на споменаване на името на ищцата (или други признаци по които да бъде индивидуализирана безспорно), съдът е приел, че е налице общо оценъчно изявление, свързано с анализ от авторите на статията на дейността на ССБ и други лица във връзка с финансиране на ССБ и други НПО и тяхната дейност като цяло. Използването на термина „върхушка“, доколкото има пренебрежително значение, придадено от контекста на „привилегированата част от лицата в една ръководна власт“, отразява негативното отношение на авторите на процесните статии към тези лица. Той обаче не може автоматично да се свърже с ищцата, включително към нейната длъжност на изпълнителен секретар, доколкото не е изяснено какви функции се включват в тази длъжност и дали имат ръководен характер, предвид и обстоятелството, че ССБ се управлява от управителен съвет. Оценъчен характер има и изразът „грантово финансиран“. Използването на определени прилагателни, които разкриват негативно отношение, касае оценъчна дейност на авторите, начин да изразят отрицателно отношение към определена организация (Съюз на съдиите в България) и начина, по който частично и/или изцяло се финансира тя, но не могат да се разглеждат като обидна проява, насочена към унижаване на личното достойнство на конкретно лице, вкл. и когато това лице да заема длъжност в съответна организация. А фактът, че лице, организация, получава финансиране от законни източници (установява се от представения от ищцата отчет на УС на ССБ

верността на твърдението, че ССБ е получавала средства от други НПО, средства отпускани от други държави и от Европейската комисия) т. нар „грантове“, не би могъл да се оценява като позорен от гледна точка на обществения морал. Наведените доводи в исковата молба за неверни фактически твърдения, дори да се приемат за неверни, относно една организация или неперсонализирани нейни членове, не могат да обосноват извод за клеветнически изявления по отношение конкретен човек. Клеветата следва да е адресирана към конкретно физическо лице, а не група. Статията, както и другите, е в рамките на обществения дебат по въпросите за финансиране на организациите, свързани с магистрати, оповестяване на членството в същите, съдийското самоуправление, проблемите със забавеното правосъдие, изплатени обезщетения поради нарушаване на правото на справедлив процес. Това е значима за обществото дискусия, свързана с вземане и на политически решения – статиите са по повод готвени, направени или само предложени промени в устройствения закон на съдебната власт. В рамките на този дебат засиленото внимание от страна на медиите към основни участници в процеса, вкл. и към носителите на едни или други идеи за промяна, респ. противопоставящите се на конкретни идеи, които според тях могат да препятстват независимостта и устойчивостта на съдебната система, е нещо очаквано.

Четвъртата статия обаче излиза извън рамките на свободата на словото. В нея акцент е поставен на конкретно съдебно производство, в което като член на тричленен съдебен състав участва и ищцата, като направените съждения са насочени единствено към ищцата: „... изданията на П. са тези, които от години лансират съдия И. като правоверен магистрат, активно ангажиран с кадрването на ключови съдебни инстанции и успоредно с това – изпълняваща ролята на едно от основните остриета в атаките срещу държавното обвинение“, че... „Капитал“ забелязва В. И. някъде около 2009 година. През 2011 г. И. и настоящия председател на ССБ съдия А. А. са участници в т. нар „Клуб Капитал“, който демонстрира амбициите на задкулисието да овладее съдебната система. Защо се случва през 2011-та година ли? Тогава се провежда процедурата по избор на вече бившия състав на Висшия съдебен състав...“, че: „... същият кръг... днес тихичко замита абсурдната ситуация – как В. И. отсъжда в полза на И. П.“. Прието е, че с това се внушават извършени незаконни действия по решаване на делото от ищцата. Внушенията са подсилени с риторично зададени, подсказващи точно определен отговор въпроси: „... Какво по-голямо доказателство за наличието на връзка между определени съдии и олигархията“, като тук явно се визира лицето П. и така не се оставя място за съмнение у читателя, че ищцата е зависима от това лице. Правят се директни внушения, че конкретно съдебно дело срещу конкретно лице е решено по конкретен начин („... в полза на П.“), който не отговаря на предвиденото в закона по причини на нерегламентирани връзки на това лице с член на съдебния състав. Съдът е приел, че такива съждения в конкретната статия нямат никаква фактическа обосновка. В статията тези изводи се базират само на участие на ищцата в медийни издания, собственост на конкретния подсъдим и изразяване от нея в тези медии на определени позиции по обществено значими въпроси. Това не съставлява фактическо обосноваване на извод за зависимост на ищцата от собственика на медиите, ако се установява, че същите позиции са защитавани от нея и в други медии. В случая по делото се

установява, че ищцата е вземала участие по въпроси за съдебната реформа и управлението на съдебната власт от ВСС не само в медийни издания на дружеството „Икономедиа“ АД, което видно от търговския регистър има двама действителни собственици, един от които подсъдимият по процесното дело П.. Ищцата е дала интервюта и е имала участия и в Българското национално радио и друго радио с национално излъчване и в поне две национални телевизии, като нейни изяви се посочват и цитират и от други електронни сайтове в интернет пространството. Съдът е отчел, че самите автори, непосочени в статията, са били наясно, че твърдението, че делото е решено „... в полза на П.“, е невярно и този извод се налага дори само от изложеното в началото на статията, че Софийският апелативен съд е отказал да се произнесе по жалба /да се занимава с делото/. От представеното определение по процесното дело в САС е ясно, че САС е оставил без разглеждане протест на прокурор срещу първоинстанционен акт за връщане на наказателното производство на прокуратурата за отстраняване на процесуални нарушения-тоест ясно е било, включително за авторите на статията, че процесът срещу лицето П. не приключва „в негова полза“ в смисъла, към който обикновеният читател на статията е насочен да възприеме - на неговото оправдаване и че няма никакво основание за изложените съждения и внушения. Прието е, че умишлено се насочва читателят към изводи за извършено от съдията действие - произнасяне в полза на подсъдим, поради нейна зависимост от последния, т. е. за превратно упражняване на правосъдната власт. Подобни съждения и оценки са позорящи за един магистрат и при липса на някаква фактическа обосновка на твърдяната зависимост, респективно за изхода от това дело, съставляват „прекрачване“ на допустимите предели на защита на свободата на словото, включително и в хипотеза, в която лицето, към което са насочени, се изявява и като публична личност и имат увреждащ характер. Публичното разпространяване на увреждащи твърдения и съждения само по себе си е вредоносно (решение № 439 от 20.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2773/2015 г., IV г. о.

Касационна жалба срещу въззивното решение е подадена от „Струга 6“ ЕООД-в ликвидация. Жалбоподателят поддържа, че съдът не е извършил правилна преценка дали изнесените факти са верни. Отделно от това в статиите били направени оценъчни съждения, които не подлежали на проверка. Липсвало набеждаване в извършване на конкретно престъпление, нямало и клеветническо твърдение. При упражняване на правото по чл.39, ал.1 КРБ не била налице противоправност при изказването на мнения с негативна оценка на едно лице, когато името му се използва и споменава във връзка с пост, който заема. Името на ищцата се споменавало в процесните статии само във връзка с дейността на ССБ, участието ѝ като изпълнителен секретар на ССБ и във връзка с журналистическия анализ на дейността на съюза. Статиите не били насочени към ищцата като физическо лице, те засягали теми от голям обществен интерес. Не били накърнени честта и достойнството на ищцата, а и не били доказани неимуществените ѝ вреди. Съдът допуснал съществено процесуално нарушение, като постановил решението си преди протоколът от съдебно заседание да е публикуван в Електронния портал за електронно правосъдие /ЕПЕП/ или да бъде изпратен на страната, въпреки че тя е поискала това. Решението било и необосновано, тъй като съдът не посочил защо дава превес на правото на добро име. По повод същите публикации, но по отношение

на лицето А. А., било налице решение на съда в обратен смисъл - решение № 260391 от 02.02.2022 г. по гр. д. № 4881/2019 г. на СГС, недопуснато до касационно обжалване с определение № 373 от 15.09.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1596/2022 г., II г. о.

В изложението към жалбата се поддържат основанията по чл.280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК по следните въпроси:

1. При упражняването на правото по чл.39 КРБ налице ли е противоправност при изказване на мнения с негативна оценка за едно лице, когато името му се използва и споменава във връзка с пост, който заема;
2. Длъжен ли е въззивният съд да извърши самостоятелна преценка на събрания пред него доказателствен материал по делото и да направи своите фактически и правни изводи по съществуването на спора, като изготви собствени мотиви;
3. Допустимо ли е съдът да постанови решение преди да е изготвен съдебен протокол от последното открито съдебно заседание;
4. Допустимо ли е съдът да постанови решение преди страните да са могли да се запознаят с протокола от последното открито заседание.

По първия въпрос въззивното решение влизало в противоречие с решение № 209 от 27.09.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2013 г., III г. о., решение № 116 от 24.07.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1960/2019 г., IV г. о., решение № 484 от 9.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1438/2009 г., III г. о., решение № 62 от 6.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1376/2011 г., IV г. о., по втория въпрос – с решение № 263 от 29.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1177/2019 г., IV г. о., решение № 63/17.07.2015 по т. д. № 674/2014 г. на II т. о., а по трети и четвърти въпрос се поддържа основанието по чл.280, ал.1, т.3 ГПК.

Въззивното решение било и очевидно неправилно, тъй като било постановено без съдът да предостави възможност на жалбоподателя да се запознае със съдебния протокол.

Ответницата В. И. И. оспорва жалбата чрез адв. Л.. Счита, че не са налице основания за допускането ѝ до разглеждане по същество. Излага и доводи за нейната неоснователност.

Върховният касационен съд, състав на първо гражданско отделение, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок, от надлежна страна, срещу решение на въззивен съд по гражданско дело с цена на паричния иск над 5000 лв., което е в обхвата на касационния контрол, съгласно чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Не са налице обаче поддържаните основания по чл.280, ал.1, т.1 и т.3 и чл.280, ал.2, предл.3 ГПК за допускане на касационно обжалване.

На първо място следва да бъде отчетено обстоятелството, че съдът е констатирал противоправност само по отношение на четвъртата статия, в частта, която внушава зависимост на съдия В. И.

от И. П., посочен като олигарх, който е бил страна по разглеждано от нейния състав дело. Съдът е приел, че в статията са направени внушения за връзки на съдия И. с олигархията, както и че тя не е взела независимо решение, а е действала в интерес на П.. Съдът е мотивирал подробно становището си, че тези твърдения и внушения са неверни и нарушават баланса между свободата на словото и правото на добро име, което всеки има според Конституцията. По този начин по първия въпрос по чл.280, ал.1, т.1 ГПК въззивният съд не е

действал в противоречие, а напротив, съобразил се е с посочената от жалбоподателя практика на ВКС - № 209 от 27.09.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2013 г., III г. о., решение № 116 от 24.07.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1960/2019 г., IV г. о., решение № 484 от 9.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1438/2009 г., III г. о., решение № 62 от 6.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1376/2011 г., IV г. о. В тези решения се дават разяснения кога публичното изразяването на мнение, включително когато то е негативно и засяга конкретно лице във връзка със заемания от него пост, може да ангажира отговорност за вреди. Разграничителният критерий според тези решения е дали свободата на изразяване на мнение по чл.39 от Конституцията се използва правомерно, с цел разискване на определен обществен въпрос, или превратно, за да увреди доброто име на коментираното лице. В настоящия случай въззивният съд е направил именно това разграничение. Разискваният обществен въпрос в четвъртата статия е бил за независимостта на съдебната система и участието на съдия И. в качеството ѝ на член на ръководството на ССБ в дебата по повод избора на членове на ВСС от 2011 г. Внущението, че съдия И. не е действала независимо по конкретно дело, а е участвала в постановяване на съдебен акт в услуга на И. П., от когото е зависима, при липса на доказателства за обратното, представлява превратно упражняване на свободата на словото, както е приел и въззивният съд в съответствие с посочената практика на ВКС. В случая не се касае за оценъчни съждения, както неправилно счита жалбоподателят, а за необосновано вменяване на допуснато тежко нарушение при изпълнение на служебните задължения от един съдия, което няма как да не бъде противоправно.

Не е налице противоречие по чл.280, ал.1, т.1 ГПК и по втория въпрос – дали въззивният съд е длъжен да извърши самостоятелна преценка на събрания пред него доказателствен материал и да направи свои фактически и правни изводи по съществуващото на спора. В конкретния случай въззивният съд е направил свои фактически и правни изводи и е изложил подробни мотиви за всяка една от статиите, от които се претендират неимуществени вреди, ето защо неговото решение е в пълно съответствие с практиката на ВКС по въпрос № 2, включително и посочената от жалбоподателя - решение № 263 от 29.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1177/2019 г., IV г. о., решение № 63/17.07.2015 по т. д. № 674/2014 г. на II т. о.

Въпроси № 3 и № 4 са свързани само с обстоятелството, че процесното решение е изготвено преди изготвяне на съдебния протокол от откритото съдебно заседание. Жалбоподателят не е обосновал в каква насока очаква ВКС да развие правото по тези въпроси. Всъщност те нямат никакво значение за точното прилагане на закона и за развитието на правото, затова по тях не може да се допусне касационно обжалване на основание чл.280, ал., т.3 ГПК. Дори страната да не е могла да се запознае със съдебния протокол преди постановяване на съдебното решение, това само по себе си не води нито до нарушаване на правото ѝ на защита, нито опорочава самото решение. Дори въззивният съд да не се е съобразил с изложени доводи в пледоария на страна по делото поради постановяване на съдебното решение преди изготвяне на съдебния протокол /обстоятелство, което не се твърди/, това само по себе си не води нито до недопустимост, нито до неправилност на решението. Ако решението подлежи на касационно обжалване, както е в случая, страната може да изложи доводите си в касационната жалба. В последното съдебно заседание пред въззивния съд не

могат да се правят нови възражения от страните, несъобразяването с които да опорочи въззивното решение. По тези въпроси няма колебание в практиката на ВКС и затова по тях не може да се допусне касационно обжалване.

Не е налице и противоречие между обжалваното въззивно решение и решение № 260391 от 02.02.2022 г. по гр. д. № 4881/2019 г. на СГС, недопуснато до касационно обжалване с определение № 373 от 15.09.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1596/2022 г., II г. о. Решение № 260391 от 02.02.2022 г. по гр. д. № 4881/2019 г. на СГС има за предмет аналогичен иск по чл.49 ЗЗД за неимуществени вреди от публикации на „Труд Медиа“ ЕООД срещу друг активист на ССБ – съдия А. А.. Въпреки сходството по двете дела, налице са и съществени разлики, тъй като публикациите, свързани с имената на двамата съдии, са различни, т. е. не е налице идентичност в основанието, от което се търсят вреди по двата иска. Затова няма как изходът на едното дело да предопределя изхода на другото и съответно – не е налице противоречие между решенията по двете дела, което да обуслови допускане на касационно обжалване на основание чл.280, ал.1, т.1 ГПК.

Обжалваното решение не е и очевидно неправилно по смисъла на чл.280, ал.2, предл.3 ГПК, тъй като при прочита му не личат груби нарушения на закона и на правилата на формалната логика.

При този изход на делото на ответницата по касация В. И. следва да се присъдят разноските за касационното производство в размер на 600 лв. или 306,78 евро, съгласно договор за правна защита и съдействие от 12.05.2025 г.

Воден от изложеното, Върховният касационен съд, състав на първо гражданско отделение,

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 1683 от 19.03.2025 г. по в. гр. д. № 10917/2023 г. на Софийски градски съд.

ОСЪЖДА „Струга-6“ ЕООД - в ликвидация, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, да заплати на В. И. И. с адрес за призоваване [населено място], [улица], сумата от 306,78 евро /триста и шест евро и седемдесет и осем евроцента/ разноски по делото.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____